

set Fuglen bygge paa den, og Æglægningen heller ikke var begyndt, var jeg ikke sikker i min Sag, og jeg maatte rejse bort den 22. Juni uden at være blevet helt klar derover. Da jeg kom hjem igen den 6. Juli, var der ingen Tvivl mere; der var smaa Unger i den omtalte Rede, og de gamle Rødstjerter fodrede dem. Den 16. Juli er Ungerne store, og de gamle fodrer ustandseligt, søger Føde i min Have og i Skoven; hvad Føden bestaar af, kan man ikke være i Tvivl om: En grøn Larve sidder altid paa tværs i Fuglens Næb. Jeg har flere Gange siddet og iagttaget de gamle under Fodringen; de er meget forsigtige, ser sig omhyggeligt om og holder øjensynligt ikke af, at jeg opholder mig i Nærheden af dem. Navnlig er Hunnen sky, flyver ofte igen fra Reden, selv om jeg sidder en Snes Alen borte. Hannen er mere tillidsfuld; naar jeg enkelte Gange har set til Ungerne og taget Laaget af Redekassen, har den indfundet sig i umiddelbar Nærhed. Den lader høre sin sædvanlige Tone »huit, huit«, flyver urolig frem og tilbage, men ganske nær ved mig, saa dens pragtfulde Farver rigtig kommer til deres Ret, ikke mindst naar den under Flugten spreder Halen ud.

20. Juli. Ungerne er i Dag udføjne. Jo større de blev, des mere ivrige var de gamle til at nærme sig, saasnart man kom hen i Nærheden af Kassen. Navnlig Hannen var straks villig til at vise sig, og mange Mennesker har sammen med mig nydt Synet af den pragtfulde Fugl. Morsomt var det, naar Hannen og Hunnen sad sammen, at lægge Mærke til den store Forskel i deres Dragt. Hannen flagrede ofte lidt omkring umiddelbart ved Kassen og spredte sin røde Hale ud. Efter at Ungerne var udføjne, holdt hele Familien sig nogle Dage i min Have; senere har jeg ikke set dem, men er naturligvis meget spændt paa, hvorvidt de igen vil yngle til Foraaret.

TIDLIG OG SEN FOREKOMST AF MUNK (*SYLVIA ATRICAPILLA*)

AF

O. HELMS

Som bekendt hører Munken til de haardføreste blandt vore Sangere; den er en af dem, der kommer tidligst, allerede i Slutningen af April, og ofte træffes et godt Stykke hen paa Efter-

aaret. I Tyskland synes den ikke at komme meget før eller rejse senere end hos os, men i Italien er den Standfugl og trækker kun ved indtrædende Kulde bort fra de nordlige Egne.

Ifølge nogle og tyve Aars Optegnelser har jeg set den 2 Gange den 26. April, en Gang den 22. April. Det seneste Tidspunkt, jeg havde truffet den paa om Efteraaret, var den 17. Oktober 1912, og den 12. November 1917. Den sidste Dato nærmer sig det sene Tidspunkt, paa hvilket H. Chr. C. Mortensen i 1901 saa 2 eller 3 i sin Have i Viborg, nemlig mellem 18. November og 3. December (Dansk. ornith. Foren. Tidsskr. Bd. 1).

Den 12. April 1923 staar der i min Dagbog, at det Maanedn igennem stadig havde været Østenvind, af og til meget stærk, og oftest Nattefrost til $\div 4^{\circ}$, blot ikke i de sidste Par Nætter. Nu var det paa en Gang blevet mildt Foraarsvejr med Temperatur op til 14° og sydøstlig Vind. Da jeg om Formiddagen gik ud af min Dør, sad der i en Risbunke i Haven en Han af Munken og solede sig; da jeg en halv Time efter kom tilbage, var den der endnu, men saas ikke senere.

I Eftersommeren 1923 var der Munke som sædvanlig, men jeg saa ingen paa noget særlig sent Tidspunkt. Fra den 20. December blev det Frostvejr Dag og Nat, var om Dagen fra $\div 3^{\circ}$ til $\div 10^{\circ}$, medens Temperaturen undertiden om Natten gik ned til $\div 12^{\circ}$. Juleaften var det en voldsom Snestorm. Den 31. December var det klart Vejr med Temperatur ned til $\div 8^{\circ}$. Fjorden var nu tillagt, saaledes at man kunde gaa ud paa Isen, og der begyndte at meldes Isvanskeligheder rundt om i Farvandene. Da jeg om Formiddagen kom ned i Sanatoriets Hønsegaard, sad der en Del Musvitter, Sumpmejser, Spurve og Bogfinker og blandt dem en Han af Munken. Den sad paa Jorden sammen med de andre Fugle, og jeg stod længe og iagttog den i Kikkert; den gjorde aldeles ikke noget forkomment Indtryk. Frosten vedblev, og den 3. Januar 1924 var Temperaturen nede paa $\div 5^{\circ}$; jeg traf da Munken hjemme ved min Bolig, der ligger ca. 300 Meter fra det Sted, hvor den først var truffet, med hele Parken imellem. Den færdedes her paa Foderpladsen sammen med Blaamejse, Sumpmejse, Solsort, Rødhals og Jernspurv, var meget ivrig efter at hakke i nogle ophængte Kødben og krøb flere Gange helt ind i et Gaaseskrog, men gjorde ellers, som den 31. December, et rask og uskadt Indtryk. Man taler saa tidt om dens Lighed

med Sumpmejsen, men har man dem umiddelbart ved Siden af hinanden, saaledes som jeg havde det her, bliver Ligheden betydelig mindre. Om Natten frøs det 12°, og senere har jeg ikke set den her.

ET MØDE MED HEDELÆRKEN (*ALAUDA ARBOREA*)

AF

O. HELMS

Mit personlige Bekendtskab med Hedelærken eller, som man vist snarere burde kalde den, Skovlærken, har just ikke været stort. Med Sikkerhed har jeg tidligere her hjemme kun set den 2 Gange, først ved Haslev den 24. Oktober 1897, da jeg traf en i Udkanten af en Skov, dels flyvende, dels siddende. Dernæst saa jeg sammen med H. Arctander en sen Septemberdag sidst i Halvfemserne en lille Flok ved Storehedinge og skød en af dem. Ellers har jeg truffet den nogle Gange i de Brandenburgske Naaleskove og forskellige Steder i Kristianias Omegn og her haft Lejlighed til at glæde mig over dens Sang, som den ligesom Lærken foredrager i Luften, flyvende i forholdsvis lave Kredse. Men Sangen ligner ikke Lærkens, indeholder bl. a. de smukke, bløde Toner, der lyder som »lulul«, hvorfor Linné ogsaa gav den Navnet *Lullula*. Og naar den skal hvile sig efter Sangen, daler den ofte ned i et Træ.

Den 13. Juni 1923 var jeg ude i Svanninge Bakker ved Faaborg. De tidligere lyngklædte Bakker er nu for Størstedelen tilplantede. Ved Foden af dem ud imod Odense-Faaborg Landevej ligger en 100—200 m bred Strækning, der delvis er dyrket, delvis ligger hen i Naturtilstand, blot tilplantet med forskellige ganske lave Træer og Buske, som man imidlertid skal se godt til for at skelne i den sandede og ufrugtbare Jord. Der er paa denne Strækning bygget et Rekreationshjem, som ejer Arealet og har en Del af det til Have. Jeg stod inde paa Rekreationshjemmet og saa da siddende i en af Havegangene udenfor 2 Lærker; først lagde jeg ikke videre Mærke til dem, men da de fløj op, var jeg snart klar over, at det var Hedelærker, jeg havde for mig. De holdt sig stadig sammen paa den samme Strækning; det var øjensynlig Han og Hun, og Hannen fløj nogle